

DIUMENGE V QUARESMA (C)
HOMILIA DEL P. BERNAT JULIOL, MONJO DE MONTSERRAT
7 D'ABRIL DE 2019
Is 43,16-21 / Fl 3,8-14 / Jn 8,1-11

Estimats germans en la fe:

Quan un grup de mestres de la Llei i fariseus s'aproparen al Senyor i li posaren al davant una dona que havia comès adulteri, l'actitud de Jesús fou sorprenent: s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Aquest gest ens remet a l'origen dels temps, quan a l'inici del llibre del Gènesi se'ns relata que el Senyor-Déu agafà pols de la terra i modelà l'home. El Pare, en la creació, prengué pols i, dibuixant en ella la seva imatge i semblança, creà l'home. El Fill, ajupint-se fins a terra, tornà a dibuixar sobre la dona pecadora la imatge i semblança que el pecat havia començat a esborrar.

A l'Edèn hi havia també un serp, aquella que va temptar Adam i Eva perquè mengessin del fruit que el Senyor els havia prohibit. Ara, davant Jesús hi ha els mestres de la Llei i els fariseus. Aquests, astuts com el més astut dels animals, escupen el seu verí d'injúries, de mentides i de calúmnies. La serp va ser condemnada a ser el més maleït de tots els animals i el Senyor va enemistar-la amb la dona: «Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló» (Gn 3,15).

Efectivament, la serp ara ha atacat la dona al taló. Els mestres de la Llei i els fariseus han pres com a víctima una dona adúltera. L'han agafada, l'han portada davant de Jesús i ara volen matar-la amb el càstig que la Llei establia: la lapidació. Darrera aquesta dona pecadora, hi ha Eva, aquella que va menjar del fruit prohibit de l'arbre del paradís. I darrera Eva hi ha tota la humanitat caiguda, mossegada per la serp, inoculada amb el verí del pecat. Darrera l'adúltera, Eva; darrera Eva, tota la humanitat.

Des de l'origen dels temps i fins ara, l'home i la dona han viscut en el seu interior el més profund de tots els drames: l'esqueixament entre la bondat i la maldat, entre el perdó i el pecat, entre la mort i la vida. Igual que la dona adúltera, tots nosaltres ens trobem al mig d'una gran batalla: a un costat tenim Crist, que ens recorda constantment que som fills de Déu, creats a la seva pròpia imatge i semblança; a l'altre costat tenim la serp, que també constantment ens fa caure en el pecat. Ho descriu l'Apòstol, quan diu: «Veig que sóc capaç de voler el bé, però no de fer-lo: no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria» (Rm 7,18-19).

Només Crist ens pot alliberar d'aquest abisme que portem dins del nostre cor, només Crist ens pot guarir d'aquesta ferida del pecat original. Però ara, el més astut dels animals, la serp, no en té prou amb la seva presa, vol atacar també Jesús. Els mestres de la Llei i els fariseus volen enganyar Jesús i li fan un pregunta «insidiosament, buscant el pretext per acusar-lo». Jesús repeteix el que ja havia fet abans: s'ajupí i continuà dibuixant a terra.

I la serp antiga reconegué ràpidament aquest gest i qui tenia al davant; reconegué a l'instant aquell que és la imatge perfecta del Pare. Tenia al davant a Déu mateix, aquell que havia creat el món, aquell que l'havia condemnada a l'Edèn a arrossegar-se damunt el ventre i a menjar pols tota la vida. A l'instant se sentí definitivament vençuda. I els mestres de la Llei i els fariseus fugiren l'un darrere l'altre, serpentejant pel camí, arrossegant-se per terra a causa de la humiliant derrota.

Però així com a l'Edèn planava l'ombra de l'arbre del bé i del mal, sobre l'evangeli plana l'ombra de la creu, el nou arbre de la vida. Calien la passió, la mort i la resurrecció de Crist. Així, si a través de l'antic Adam entrà el pecat al món, gràcies al nou Adam, han entrat el perdó i la salvació. Adquireixen aquí ple sentit les paraules del profeta Isaïes: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu?».

La sentència definitiva i inapel·lable ha estat dictada: el Senyor no ha condemnat l'home sinó el pecat.